

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: B2-9C/26/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212224962
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Priečinská
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2021:1212224962.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave samosudkyňou JUDr. Petrou Priečinskou v právnej veci žalobcov: 1. C. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XX, V., 2. Ľ. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XX, V., 3. R. G.Á., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XX, V., všetci zastúpení Dr. Miroslavom Králikom, advokátom, so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, so sídlom Mierová 19, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcom v 1., 2. a 3. rade spoločne a nerozdielne náhradu škody vo výške 1 097,32 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 1 097,32 € od 12.07.2011 do zaplataenia, to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V časti nároku o náhradu škody súd p r i z n á v a žalobcom v 1., 2. a 3. rade nárok na náhradu trov konania v pomere 100%, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

III. V časti nároku žalobcov v 1., 2. a 3. rade o náhradu nemajetkovej ujmy súd žalobu z a m i e t a.

IV. V časti nároku žalobcov v 1., 2. a 3. rade o náhradu nemajetkovej ujmy súd žalovanému nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou zo dňa 27. 9. 2012, doručenou súdu prostredníctvom elektronických prostriedkov, podpísanou zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona dňa 28. 9. 2012, sa proti žalovanému domáhali žalobcovia v 1/ , 2/ a 3/ rade (ďalej len „žalobcovia“) zaplataenia spoločne a nerozdielne náhrady škody v sume 1 097,32 € s príslušenstvom a nemajetkovej ujmy v sume 30 000,- € a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnili tým, že dňa 21.06. 2010 uzavreli ako spotrebitelia s cestovnou kanceláriou DOVOLENKA24, s.r.o. - zmluvným partnerom KARYA TOUR, s. r. o., so sídlom Zámocká 36, Bratislava, IČO: 43 850 847 zmluvu o obstaraní zájazdu do Turecka, ktorý sa mal konať v termíne od 06.08.2010 do 13.08.2010. Žalobcovia zaplatili cestovnej kancelárii za zájazd sumu 1 618 €. Dňa 09. 7. 2010 oznámila cestovná kancelária úpadok. V dôsledku úpadku cestovná kancelária od 09. 7. 2010 neplnila svoje záväzky vyplývajúce zo zmluvy o obstaraní zájazdu uzavretej so žalobcami, ktorí z uvedeného dôvodu na zájazd ani nenastúpili. Cestovná kancelária uzavrela dňa 21. 12. 2009 poisťnú zmluvu o poistení zájazdu pre prípad úpadku s poisťovňou Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., Dostojevského rad 4, Bratislava, IČO: 00 151 700, číslo zmluvy XXXXXXXXXX s platnosťou od 01. 01. 2010 do 31. 12. 2010. V certifikáte k poisťnej zmluve, ktorý bol vystavený poisťovňou je uvedené, že poisťné je dojednané na poisťnú sumu 550.000,- € v zmysle Všeobecných poisťných podmienok pre zmluvné poistenie zájazdu. Podľa katalógu cestovnej kancelárie "Leto 2010" je zrejmé, že cestovná kancelária nesplnila

povinnosti, ktoré jej ukladá § 8 ods. 1 písm. k) zákona č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a zmene a doplnení Občianskeho zákonníka, v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je cestovná kancelária povinná pred uzatvorením zmluvy o zájazde v katalógu, prípadne inou písomnou formou presne, jasne, pravdivo, zrozumiteľne, úplne a riadne informovať o všetkých skutočnostiach, ktoré sú jej známe a ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie záujemcu o kúpu zájazdu, najmä však o rozsahu a podmienkach poistenia zájazdu, o rozsahu poistného plnenia, o podmienkach na plnenie nároku objednávateľa, o poisťovní, s ktorým má cestovná kancelária uzatvorené poistenie zájazdu. Poisťovňa žalobcom uhradila na základe žiadosti o náhradu škody sumu 520,68 €, čo je vo výške 32,18 % zo skutočnej škody, ktorá žalobcom vznikla v sume 1 618 €. Zvyšok v sume 1 097,32 € poisťovňa ani cestovná kancelária žalobcom neuhradili. Z obsahu katalógu cestovnej kancelárie je zrejmé, že od objednávateľov zájazdu bola požadovaná zálohová platba vo výške minimálne 30 - 40 % z ceny zájazdu pri uzatvorení zmluvy o obstaraní zájazdu a doplatok do plnej ceny zájazdu najneskôr 21 dní pred začatím zájazdu. Cestovná kancelária v katalógu nezverejnila Všeobecné poistné podmienky pre prípad úpadku cestovnej kancelárie, teda žalobcovia nemohli zistiť, že poistná suma uvedená v poistnej zmluve nie je limitom poistného krytia na jedného objednávateľa, ale že poistná suma je hornou hranicou poistného plnenia pre súčet nárokov všetkých poistených v zmysle poistnej zmluvy. Žalobcovia teda neboli informovaní o tom, aké garancie im pre prípad úpadku cestovná kancelária zaistila. Dôvody, ktoré zapríčinili, že žalobcom neboli po úpadku cestovnej kancelárie vrátené peniaze, ktoré cestovnej kancelárii zaplatili ako preddavok za zájazd, sú nasledovné:

- cestovná kancelária v povinnom poistení úpadku nedohodla povinnosť poisťovne uhradiť objednávateľom zájazdu v prípade úpadku vrátenie všetkých peňazí, ktoré objednávateľia cestovnej kancelárii za zájazd zaplatili,
- žalovaný vykonal implementáciu smernice Rady EHS 1990/314/EHS o balíku cestovných, dovolenkových, a výletných služieb nesprávne, t. j. nesprávne je implementovaná výška garancie (§ 11 ods. 3 zákona o zájazdoch) v rozsahu určenom v článku 7 smernice 90/314 v znení výkladu tohto článku rozsudkami Súdneho dvora Európskej únie,
- žalovaný, reprezentovaný okrem iného aj orgánmi Slovenskej obchodnej inšpekcie alebo Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky si nesplnil povinnosť určenú právom Európskej únie riadne implementovať smernicu 90/314.

3. Dňa 11. 7. 2011 žalobcovia podali žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov na Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, ktoré však listom zo dňa 07. 02. 2012 bez relevantných dôvodov žiadosť zamietlo. Cestovná kancelária KARYA TOUR, s. r. o., so sídlom Zámocká 36, Bratislava, IČO: 43 850 847 v katalógu nezverejnila všeobecné poistné podmienky poistenia pre prípad úpadku cestovnej kancelárie, neuviedla informáciu o podmienkach na plnenie nárokov objednávateľa a ani žiadnu informáciu o poisťovní, s ktorým uzavrela poistnú zmluvu. Cestovná kancelária týmto konaním zavádzala spotrebiteľa (§ 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. ochrane spotrebiteľa), pretože zamlčala údaje o vlastnostiach služby a nákupných podmienkach. Slovenská obchodná inšpekcia toto konanie cestovnej kancelárie nesankcionovala. Krajské inšpektoráty Slovenskej obchodnej inšpekcie ako orgány, ktoré Slovenská republika zákonom zriadila na to, aby vykonávali štátnu kontrolu vnútorného trhu a aby touto kontrolnou činnosťou ochraňovali spotrebiteľa, nedokázali v rámci svojej kontrolnej činnosti za obdobie v trvaní minimálne 4,5 roka zistiť takéto závažné a systematické porušovanie zákona zo strany cestovnej kancelárie a prijať opatrenia na nápravu. Ako orgán štátnej správy podľa práva Európskej únie bola povinná prijať všetky opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy, aby bola implementácia článku 7 smernice 90/314 vykonaná v súlade s právom Európskej únie. Slovenská obchodná inšpekcia si túto povinnosť nesplnila.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 23. 01. 2013 navrhol, aby súd žalobu žalobcov v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. Namietal nedostatok pasívnej vecnej legitímácie v časti žaloby týkajúcej sa nesprávnej implementácie Smernice Rady EHS 1990/314/EHS (ďalej len ako "smernica") o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb. Poukázal na to, že smernica bola implementovaná do zákona č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a o zmene a doplnení Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Jej implementáciu zabezpečovala sekcia turizmu Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, ktorá však bola v dôsledku prenesenia právomocí v oblasti cestovného ruchu na základe ustanovenia § 40f zákona č. 575/2001 Z. z. v celom rozsahu delimitovaná na Ministerstvo kultúry a

cestovného ruchu Slovenskej republiky a následne na základe § 40o zákona č. 575/2001 Z. z. na Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky. Problematika zákona č. 281/2002 Z. z. je v pôsobnosti sekcie cestovného ruchu Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, ktorá disponuje všetkou písomnou dokumentáciou a podkladmi súvisiacimi s implementáciou predmetnej smernice. Žiadosť o predbežné prerokovanie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sa týkala tak pôsobnosti Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, ako aj Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky. Nakoľko bola žiadosť podaná na Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, bola v súlade s § 4 ods. 1 písm. l) zákona č. 514/2003 Z. z. aj vybavená Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky. Pred vybavením žiadosti požiadalo Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky v súlade s § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky o poskytnutie stanoviska k žiadosti, v časti týkajúcej sa implementácie predmetnej smernice. Žalovaný podaním zo dňa 20.03.2013 vzniesol i námietku premlčania uplatneného nároku poukazujúc na plynutie objektívnej premlčacej lehoty podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., keď podľa tvrdenia žalobcov mala byť škoda spôsobená nesprávnou implementáciou smernice žalovaným do zákona č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a nečinnosťou Slovenskej obchodnej inšpekcie. Zodpovednosť za škodu, ktorá mala byť žalobcom spôsobená nesprávnym úradným postupom (nesprávnou implementáciou smernice), by sa mala podľa názoru žalovaného spravovať ustanoveniami zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo nesprávnym postupom. V prípade nesprávnej implementácie smernice malo teda ísť o nesprávny úradný postup žalovaného, ktorý musel byť ukončený najneskôr nadobudnutím platnosti zákona č. 281/2001 Z. z. t. j. dňa 18. 7. 2001. V tomto prípade mohli žalobcovia uplatniť svoje nároky v zákonnej objektívnej 10 ročnej premlčacej lehote, ktorá uplynula dňa 18. 7. 2011. Ak podali žalobcovia žalobu na súd dňa 28. 9. 2012, uplatnili si nárok na náhradu škody po uplynutí premlčacej lehoty. K nečinnosti Slovenskej obchodnej inšpekcie, ktorá mala prispieť k vzniku škody žalobcom žalovaný uviedol, že pri netransponovaní alebo nesprávnom transponovaní smernice vzniká povinnosť členského štátu vykladať svoje vnútroštátne právo v súlade so smernicou, t. j. v prípade, že existuje vnútroštátny predpis, ktorý možno vykladať viacerými spôsobmi, eurokonformný výklad má prednosť pred inými možnými výkladmi vnútroštátneho práva. Vnútroštátny súd má pri uplatňovaní ustanovení vnútroštátneho práva prihliadať na znenie a účel smernice. Žalovaný poukázal na ustálenú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, z ktorej vyplýva, že smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 26. 12. 1986 Marshall). Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že členský štát, ktorý neprijal vykonávajúce opatrenia, ktoré požaduje smernica v určenej lehote, nemôže žalovať jednotlivcov za svoje nesplnenie si povinností, ktoré smernica vyžaduje. Súdny dvor uznal možnosť odvolávať sa na ustanovenia smerníc proti štátu. Rozšíriť túto možnosť aj na oblasť medzi jednotlivcami by podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie znamenalo priznať Spoločenstvu právomoc s okamžitým účinkom ukladať povinnosti jednotlivcom. A teda stav, kedy by Slovenská obchodná inšpekcia mala voči súkromnej spoločnosti - cestovnej kancelárii KARYA TOUR, s. r. o., so sídlom Zámocká 36, Bratislava, IČO: 43 850 847, t. j. voči jednotlivcovi vyžadovať splnenie ustanovení smernice, by bol v priamom rozpore s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie. Ak by aj Slovenská obchodná inšpekcia dospela k záveru, že došlo k nesprávnej implementácii smernice do vnútroštátneho právneho poriadku Slovenskej republiky, nemohla by splnenie povinností zložených smernicou požadovať od jednotlivcov, súkromných fyzických alebo právnických osôb. Podľa žalovaného Slovenská obchodná inšpekcia pri svojej činnosti postupovala v súlade s príslušnými vnútroštátnymi predpismi a ich držiavanie vyžadovala a kontrolovala. Podľa žalovaného v danom prípade nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu - nečinnosti Slovenskej obchodnej inšpekcie a neexistuje ani žiadna príčinná súvislosť medzi postupom Slovenskej obchodnej inšpekcie a vznikom škody na strane žalobcov.

5. Žalobcovia so vznesenou námietkou premlčania žalovaným nesúhlasili. Poukázali na to, že až dňom od vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie, to je dňom 01. 5. 2004, bola Slovenská republika povinná implementovať smernicu 90/314 do nášho právneho poriadku. Keď žalobcovia podali návrh na súd dňa 28. 9. 2012, podali ho pred uplynutím 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty.

6. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, č.k. 9C/26/2012-255 zo dňa 02.06.2016 bola žaloba žalobcov zamietnutá z dôvodu premlčania uplatneného nároku. Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 2Co/190/2017-298 zo dňa 21.08.2019 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil majúci za to, že žaloba bola podaná včas. Podľa odvolacieho súdu skutočná škoda vznikla žalobcom momentom oznámenia poisťovne o ukončení likvidácie poisťnej udalosti a týmto momentom možno konštatovať, že došlo k zmenšeniu majetkového stavu žalobcov. K otázke aplikácie hmotnoprávnej úpravy zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z.z. zdôraznil, že je potrebné použiť právu

úpravu platnú v čase vzniku škody, t.j. k okamihu, kedy malo ku škode spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom dôjsť. Pokiaľ k nej došlo pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. (dňa 1.4.2004), treba za „doterajší predpis“ v zmysle ustanovenia § 27 zákona č. 514/2003 Z. z. považovať zákon č. 58/1969 Zb. Vychádzajúc ale z tvrdení v žalobe, podľa ktorých ku vzniku škody došlo momentom oznámenia poisťovne o ukončení likvidácie poisťnej udalosti, bolo potom podľa názoru súdu druhej inštancie potrebné uplatnený nárok posúdiť podľa zákona č. 514/2003 Z. z. s tým, že týmto momentom možno konštatovať, že u žalobcov došlo k zmenšeniu majetku. Súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodnutie o žalobcami uplatnenom nároku na náhradu škody založil na nesprávnej aplikácii zákona č. 58/1969 Zb., a tiež sa nesprávne vysporiadal s námietkou premlčania. Súd druhej inštancie poukázal na to, že § 19 zákona č. 514/2003 Z. z. podľa ktorého (odsek 1) sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plyní premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Ustanovenie § 22 odsek 1 zákona č. 58/1969 Zb. sa v otázke začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby zhoduje s ustanovením § 19 odsek 1 zák. č. 514/2003 Z.z., teda lehota začína plynúť dňom, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Dĺžka lehoty je takisto zhodná a to v trvaní troch rokov. Lehota upravená v § 19 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je lehotou subjektívnou a začína plynúť vtedy, kedy sa poškodený dozvie o škode, s tým, že ak je podmienkou na uplatnenie nároku na náhradu škody zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť, pre začiatok plynutia 3 - ročnej subjektívnej premlčacej lehoty je v zmysle § 19 odsek 1 druhej vety zákona č. 514/2003 Z. z. rozhodujúci deň doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Ak, ale podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody je nesprávny úradný postup, potom pre začiatok plynutia 3-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty je v zmysle § 19 odsek 1 prvej vety zákona č. 514/2003 Z. z. rozhodujúci okamih, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Nevyžaduje sa ani vedomosť poškodeného o tom, kto za škodu zodpovedá, keď v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. je za škodu zodpovedný vždy štát. Jediným predpokladom začiatku plynutia premlčacej doby je okamih, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Poškodený sa dozvie o škode vtedy, ak sú mu známe skutkové okolnosti, z ktorých možno zistiť vznik škody (v predpokladanej výške). Preto nie je určujúce, či napríklad (ne)správnosť úradného postupu bola v inom konaní zisťovaná, a či výsledky takéhoto konania (jeho právne závery) boli poškodenému známe; v uvedenom okamihu teda nemusí byť daná (napríklad z rozhodnutia súdu vyplývajúca) nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednosti povinného subjektu. Podľa odseku 2 ustanovenia § 19 zákona č. 514/2003 Z. z. platí, že najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Aj toto ustanovenie o objektívnej premlčacej lehote nie je rozdielne od ustanovenia § 22 odsek 2 zákona č. 58/1969 Zb., keď aj podľa § 19 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z. z. a aj podľa § 22 odsek 2 zákona č. 58/1969 Zb. je objektívna lehota (doba) desaťročná a začína plynúť dňom doručenia (oznámenia) nezákonného rozhodnutia. Zo znenia ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že 10 - ročná objektívna premlčacia lehota sa vzťahuje iba na nárok náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 3/2018 z 13.12.2018, v ktorom Najvyšší súd SR vyslovil, že pri nárokoch na náhradu škody, podľa zákona č. 58/1969 Zb. vyvodzovaných z nesprávneho úradného postupu sa právo môže premlčať len uplynutím subjektívnej trojročnej premlčacej doby podľa § 22 ods. 1 vety prvej zákona, plynúcej odo dňa získania poškodeným vedomosti o škode (o tom, že už vznikla). Objektívna desaťročná premlčacia doba podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. neplynie. Vzhľadom na rovnakú právnu úpravu je potom potrebné konštatovať, že ani pri nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. vyvodzovaného z nesprávneho úradného postupu objektívna premlčacia lehota podľa § 19 ods. 2 neplynie. Navyše odvolací súd poukázal na to, že ak by mala byť v danej veci uplatnená desaťročná objektívna premlčacia lehota počítaná od momentu transpozície Smernice do vnútroštátneho poriadku zákonom č. 281/2001 Z. z. (deň platnosti 18.7.2001), ako to vyhodnotil súd prvej inštancie, potom by subjekty, ktorým by v súvislosti s týmto legislatívnym úkonom mala vzniknúť škoda po 18.7.2011 (po uplynutí 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty) mali uplatnenie daného práva znemožnené právnym inštitútom premlčania, ktoré by Slovenská republika ako žalovaný po 18.7.2011 mohla vždy účinne namietat' a takýto výklad je neprípustný a to nielen podľa práva Európskej únie, ale aj práva vnútroštátneho. Vnútroštátny súd je v rámci svojich právomocí a voľnej úvahy, ktorú mu priznáva vnútroštátne právo, povinný vykladať vnútroštátne ustanovenia, čo najviac v súlade s právom Európskej únie tak, aby ich následná aplikácia prispela k vykonaniu únievého práva (rozsudok Súdneho dvora EÚ C-119/05, z 18.7.2007, vec Lucchini). Premlčiava sa právo na náhradu škody a je nelogické, aby objektívna premlčacia lehota začala plynúť skôr, ako vznikla udalosť z ktorej vznikla samotná škoda. Súd druhej inštancie uložil súdu prvej inštancie ustáliť, či došlo k tvrdenému nesprávnemu úradnému

postupu štátu spočívajúceho v nesprávnej transpozícii Smernice Rady EÚ č. 90/314/EHS a s ohľadom na výsledok vyhodnotiť splnenie ďalších predpokladov tvrdenej zodpovednosti štátu za škodu a ujmu žalobcov.

7. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 09.03.2021 a nakoľko sa žalovaný na termín pojednávania nedostavil a svoju neprítomnosť neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami, súd vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti.

8. Súd opätovne vykonal dokazovanie výsluchom právneho zástupcu žalobcov, oboznámil sa s obsahom zmluvy o obstaraní zájazdu zo dňa 21.06.2010, poisťky k poisťnej zmluve č. XXXXXXXXXX, likvidácie poisťnej udalosti, certifikátu k poisťnej zmluve cestovej kancelárie KARYA TOUR s.r.o., Všeobecných zmluvných podmienok cestovnej kancelárie KARYA TOUR, žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 11.7.2011, odpovede žalovaného k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 07.02.2012, ako aj ďalším obsahom spisového materiálu a konštatuje nasledovné:

9. Žalobcovia uzavreli dňa 21.06.2010 s cestovnou kanceláriou KARYA TOUR, s. r. o., so sídlom Zámocká 36, Bratislava, IČO: 43 850 847 - prostredníctvom jej zmluvného partnera cestovnej kancelárie DOVOLENKA24, s.r.o. - písomnú zmluvu o obstaraní zájazdu, na základe ktorej sa cestovná kancelária zaviazala zabezpečiť pre žalobcov pobyt v Turecku v období od 06.08.2010 do 13.08.2010. Cena zájazdu bola zmluvnými stranami dohodnutá na sumu 1 618 €. Žalobcovia zaplatili cestovnej kancelárii KARYA TOUR, s. r. o., so sídlom Zámocká 36, Bratislava, IČO: 43 850 847 za zájazd sumu 1 618 €.

10. V prejednávanej veci nebolo sporné, že poisťovňa Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom Dostojevského rad 4, Bratislava, IČO: 00 151 700 vyplatila žalobcom z povinného zmluvného poistenia zájazdu pre prípad úpadku cestovnej kancelárie KARYA TOUR, s. r. o., so sídlom Zámocká 36, Bratislava, IČO: 43 850 847 z poisťnej zmluvy č. XXXXXXXXXX sumu spolu vo výške 520,68 €. Zostatok zo zaplatenej ceny zájazdu 1. 097,32 € (1. 618,- € mínus 520,68 €) poisťovňa ani cestovná kancelária KARYA TOUR, s.r.o., žalobcom nevyplatila.

11. Žalobcovia tvrdia, že im v rozsahu istiny 1. 097,32 € vznikla škoda, pretože poisťná suma pre prípad úpadku cestovnej kancelárie KARYA TOUR, s.r.o., nepokryla nimi zaplatenú cenu zájazdu a to z dôvodu, že do zákona č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a o zmene a doplnení Občianskeho zákonníka, prijatý dňa 14.6.2001, účinný od 1.10.2001, bol nesprávne transponovaný článok 7 Smernice Rady EHS 1990/314/EHS o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb, podľa ktorého organizátor a/alebo maloobchodník, ako zmluvná strana, musí zabezpečiť dostatočný dôkaz záruky refundácie peňazí, ktoré boli zaplatené za a pre repatriáciu spotrebiteľa v prípade platobnej neschopnosti, keď ustanovenie § 9 ods. 3 zákona č. 281/2001 Z. z. limituje výšku poisťného krytia minimálne 25 %- ami ročných plánovaných tržieb z predaja zájazdov resp. ak tržby majú byť nižšie než v predchádzajúcom roku, vo výške minimálne 25 % týchto tržieb v predchádzajúcom roku. Listom zo dňa 11. 7. 2011, doručenom žalovanému dňa 16. 8. 2011, žalobcovia požiadali o predbežné prerokovanie svojho nároku na náhradu škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Listom zo dňa 07. 02. 2012 žalovaný reagoval na žiadosť žalobcov o predbežné prerokovanie ich nároku na náhradu škody. Žalovaný v liste uviedol, že v prípade implementácie smernice nedošlo k nesprávne úradnému postupu orgánov verejnej správy a zároveň nebolo v danej veci zistené pochybenie, resp. nečinnosť pri postupe inšpektorátov Slovenskej obchodnej inšpekcie pre jednotlivé kraje. A preto žiadosti žalobcov zo strany žalovaného vyhované nebolo.

12. Podľa § 1 zák. č. 514/2003Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobnú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, tento zákon upravuje a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci ,b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy, c) predbežné prerokovanie nároku a náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

Podľa § 3 ods. 1, zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobnú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ,štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej

slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobnú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. e) zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobnú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20110101.html>>, koná v mene štátu ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak v dôsledku nesprávneho prebratia smernice Európskej únie alebo ak v dôsledku nedodržania lehoty určenej na jej prebratie vznikla škoda pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy.

Podľa § 15 ods. 1,2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobnú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobnú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobnú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobnú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobnú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1,2 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobnú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

13. Súd sa opätovne zaoberal aj vznesenou námietkou premlčania a v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2Co/190/2017 - 298 podľa ktorého ku škode na strane žalobcov došlo v marci 2011, preto na daný spor treba aplikovať hmotnoprávny predpis zákon č. 514/2003 Z.z. Z obsahu listinných dokladov založených do spisu bolo preukázané, že žalobcovia doručili žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody MH SR dňa 16.08.2011. Listom zo dňa 07.02.2012 Ministerstvo hospodárstva SR oznámilo, že žiadosti

nevyhovuje a požadovanú náhradu neakceptuje. Následne žalobcovia podali dňa 28.09.2012 žalobu na náhradu škody na súd. Z pohľadu ustanovenia § 19 ods. 1 zák.č. 514/2011 z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode, teda nemožno pri určení počiatku objektívnej premlčacej lehoty vychádzať len z protiprávneho úkonu, či udalosti vyvolajúcej škodu (nesprávna transpozícia Smernice) ale je potrebné vychádzať aj zo skutočnosť, kedy vznikla samotná škoda. Samotná škoda mala byť žalobcom spôsobená momentom, keď im poisťovňa Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. nevyplatila celú sumu, ktorú žalobcovia zaplatili vo výške 1.618,- €, ale vyplatila im len 520,68 € a týmto momentom možno konštatovať, že došlo k zmenšeniu majetkového stavu žalobcov . Ak bola žaloba na súd podaná dňa 28.09.2012 bola podaná včas. V tejto súvislosti súd poukazuje na Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 24. marca 2009 „Opatrenia s rovnocenným účinkom - Zdravotná politika - Obchod vo vnútri Spoločenstva - Čerstvé mäso - Veterinárne kontroly - Mimozmluvná zodpovednosť členského štátu - Premlčacia lehota - Určenie škody“ ,vo veci C-445/06, ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Bundesgerichtshof (Nemecko) z 12. októbra 2006 a doručený Súdnemu dvoru 6. novembra 2006, ktorý súvisí s konaním: Danske Slagterier proti Spolkovej republike Nemecko, v ktorom sa konštatuje: „ Právo Spoločenstva nebráni tomu, aby premlčacia lehota pre podanie žaloby o zodpovednosť štátu z dôvodu nesprávneho prebratia smernice začala plynúť vtedy, keď vzniknú prvé škody v dôsledku tohto nesprávneho prebratia a možno očakávať vznik ďalších škôd, aj keď tento deň predchádza správne prebratiu tejto smernice.“

14. V demokratickom štáte, ktorý je chápaný predovšetkým ako materiálny právny štát, nemožno pripustiť použitie zákonného alebo podzákonného ustanovenia, ktoré odporuje niektorej z fundamentálnych ústavných zásad. Pri aplikácii ustanovenia pripúšťajúceho viacero výkladov je úlohou všetkých štátnych orgánov interpretovať dané ustanovenia ústavne konformným i eurokonformným spôsobom. V ústavnoprávnom poriadku Slovenskej republiky zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci vylučuje uplatnenie zodpovednosti za legislatívnu činnosť , nakoľko táto nespadá pod žiadne z ustanovení zákona číslo 514/2003 Z.z. K rovnakému záveru dospeli v zásade aj súdy Českej republiky. Nemožnosť domáhať sa náhrady škody spôsobenej legislatívnou činnosťou podľa vnútroštátneho práva však nevylučuje, aby sa jednotlivci mohli domáhať nároku na náhradu škody spôsobenej porušením práva Európskej únie. Princíp povinnosti štátu nahradiť škodu bol vypracovaný Súdnym dvorom Európskej únie (ďalej len "Súdny dvor") v rozhodnutiach vo veciach Frankovich, Brasserie du Pêcheur, British Telecom, Dillenkofer a ďalšie. V prípade Frankovich Súdny dvor na otázky vnútroštátnych súdov týkajúcich sa možnosti požadovať náhradu škody od štátu v dôsledku neimplementovania Smernice uviedol, že štát môže byť zodpovedný za takto vzniknutú škodu. Zodpovednosť štátu Súdny dvor odvodil z požiadavky plnej účinnosti noriem práva Európskej únie a ochrany práv poskytnutých týmito normami jednotlivcom, ktorá by v prípade nemožnosti domáhania sa nápravy bola značne oslabená. Súdny dvor zároveň definoval kritériá pre vyvodenie zodpovednosti štátu v prípade pochybenia spočívajúceho v neimplementovaní Smernice. Týmito sú:

a) výsledok predpísaný Smernicou obsahuje priznanie práv jednotlivcom, bez ohľadu na bezprostredný účinok smernice,

b) obsah týchto práv je možné identifikovať na základe ustanovení Smernice,

c) existuje príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti štátu a škodou, utrpenú jednotlivcom.

Súdny dvor založil povinnosť členských štátov nahradiť vzniknutú škodu v dôsledku porušenia povinností vyplývajúcich z právnych noriem Európskej únie a to aj v prípade legislatívnej činnosti členského štátu za splnenia horeuvedených podmienok. Súdny dvor zároveň uviedol, že náhrada škody bude uplatňovaná vnútroštátnymi súdmi, podľa predpisov vnútroštátneho práva, pričom podmienky pre uplatnenie náhrady škody nemôže byť menej priaznivé ako tie, ktoré sa uplatňujú v prípade obdobných návrhov vnútroštátnej povahy a nemôžu byť upravené iným spôsobom, ktorý by prakticky znemožňoval alebo príliš sťažoval získanie náhrady.

15. Podľa článku 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie má Nariadenie všeobecnú platnosť, je záväzný vo svojej celistvosti a priamo uplatniteľný vo všetkých členských štátoch. V prípade Smernice , zmluva uvádza, že táto je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a metód je ponechaná vnútroštátnym orgánom. Zatiaľ čo nariadenie je priamo aplikovateľné, t.j. fyzické osoby a právnické osoby sa môžu dovolávať práv a povinností z neho plynúcich bez akejkoľvek recepčnej normy, uvedený postup nie je uplatniteľný v prípade smernice. Vzhľadom ale na jej záväzný charakter je za určitých okolností prípustný priamy účinok, t.j. možnosť priamo sa dovolávať práva alebo povinnosti uvedenej v Smernici. Priama aplikácia však prichádza

do úvahy len subsidiárne ako ultima ratio, ak eurokonformný výklad nie je možný. Podmienkami na uplatnenie priameho účinku smernice sú: uplynutie transpozičnej lehoty, chýbajúca, neskorá, nesprávna alebo neúplná transpozícia, fakt že predmetné ustanovenie smernice musí byť dostatočne jasné, určité, presné a nepodmienené, pričom priama aplikácia smernice nesmie mať za následok uloženie povinností fyzickej alebo právnickej osobe alebo založenie alebo sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení.

Podľa § 249 ods. 3 Zmluvy o založení európskeho spoločenstva, komunitárne smernice nezakladajú práva a povinnosti jednotlivcom, ale zaväzujú členské štáty k prijatiu potrebnej legislatívy, ktorá tieto práva a právne povinnosti založí. Povinnosťou štátu je včas a riadne transponovať smernicu do národného právneho poriadku. Najvýznamnejšími dokumentmi, ktoré zaväzovali Slovenskú republiku aproximovať právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľa bola Európska dohoda o pridružení, uzatvorená medzi európskymi spoločenstvami a ich členskými štátmi na jednej strane a Slovenskou republikou na strane druhej (asociačná dohoda), Biela kniha, Partnerstvo pre vstup a Národný program pre prijatie acquis- NPPA. V kapitole 23, ktorá bola uzavretá v októbri 2000 určuje NPPA úlohy Slovenskej republiky ohľadne ochrany spotrebiteľa a zdravia. Okrem iného uvádza ako prioritu implementovať smernicu 90/314 a prijať právnu úpravu ohľadne cestovného ruchu do 1. 7. 2001. Skutočnosť, že Smernica 90/314 bola transponovaná do obsahu zákona číslo 281/2001 Z.z. vyplýva z predkladacej správy k zákonu číslo 281/2001 Z.z., z dôvodovej správy k zákonu číslo 281 /2001 Z.z. , ktorej obsahom je aj doložka zlučiteľnosti zákona s právom Európskej únie, ako aj z tabuľky zhody k zákonu číslo 281/2001 Z.z., ktorá poskytuje širšie informácie o tom, či právna úprava Slovenskej republiky je kompatibilná s právom Európskej únie. Z ich obsahu súd zistil, že Smernica o organizovanom cestovaní a dovolenkových zájazdoch číslo 90/314/EHS bola implementovaná do zákona číslo 281/2001 Z.z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a o zmene a doplnení Občianskeho zákonníka dňom 14. 6. 2001. Okrem uvedeného skutočnosť, že Smernica 90/314 bola transponovaná do zákona číslo 281/2001 Z.z. vyplýva aj z oznámenia notifikácie, ktorá bola uskutočnená v súlade s požiadavkami uznesenia vlády SR číslo 983 zo dňa 14. 10. 2003 ako aj z obsahu samotného materiálu k tomuto uzneseniu vlády. Zákon č. 281/2011 Z.z. nadobudol platnosť dňom 18.07.2001. Podľa znenia citovaného vnútroštátneho zákonného ustanovenia je zřejmé, že transpozícia nebola realizovaná v súlade so znením Smernice. Podľa článku 7 Smernice rady číslo 90/314/ EEC o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb zo dňa 13. 6. 1990, „organizátor a/alebo maloobchodník, ako zmluvná strana, musí zabezpečiť dostatočný dôkaz záruky refundácie peňazí, ktoré boli zaplatené za a pre repatriáciu spotrebiteľa v prípade platobnej neschopnosti“ . Podľa § 11 ods. 3 zák. č. 281/2001 Z.z. „cestovná kancelária je povinná dohodnúť poistenie zájazdu podľa § 9 na dostatočnú poistnú sumu vo výške minimálne 25 % ročných plánovaných tržieb z predaja zájazdov. Ak tieto tržby majú byť nižšie než v predchádzajúcom roku, cestovná kancelária je povinná dohodnúť povinné zmluvné poistenie na poistnú sumu vo výške minimálne 25 % týchto tržieb v predchádzajúcom roku.“ Podľa článku 9 bod 1 citovanej Smernice, členské štáty prijmu predpisy nevyhnutné na dosiahnutie súladu s touto Smernicou pred 31.12.1992. Okamžite o tom informujú Komisiu.

16. Podľa § 8 ods. 1 zák. č. 281/2001 Z.z. . o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr je cestovná kancelária povinná pred uzatvorením zmluvy o zájazde v katalógu, prípadne inou písomnou formou presne, jasne, pravdivo, zrozumiteľne, úplne a riadne informovať o všetkých skutočnostiach, ktoré sú jej známe a ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie záujemcu o kúpu zájazdu, najmä však o rozsahu a podmienkach poistenia zájazdu (§ 9 až § 11), o rozsahu poistného plnenia, o podmienkach na plnenie nároku objednávateľa, o poisťovní, s ktorým má cestovná kancelária uzatvorené poistenie zájazdu.

Podľa § 8 ods. 3 zák. č. 281/2001 Z.z. katalóg alebo iná písomná forma ponuky alebo dopĺňajúcej informácie o zájazde sa považuje za súčasť zmluvy o zájazde, ak si zmluvné strany písomne nedohodli iné podmienky.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 281/2001 Z.z. cestovná kancelária je povinná dohodnúť poistenie zájazdu, na ktorého základe vzniká objednávateľovi právo na poistné plnenie v prípadoch, keď cestovná kancelária z dôvodu svojho úpadku

- a) neposkytne objednávateľovi dopravu z miesta pobytu v zahraničí do miesta plánovaného skončenia zájazdu alebo do Slovenskej republiky, ak je táto doprava súčasťou zájazdu,
- b) nevráti objednávateľovi zaplatený preddavok alebo cenu zájazdu v prípade, ak sa zájazd neuskutočnil,

c) nevráti objednávateľovi rozdiel medzi zaplatenou cenou zájazdu a cenou čiastočne poskytnutého zájazdu v prípade, ak zájazd bol poskytnutý sčasti.

Podľa § 9 ods. 3 zák. č. 281/2001 Z.z. poisťiteľ odovzdá cestovnej kancelárii okrem dokladu o poistení zájazdu doklady určené objednávateľovi, ktoré musia obsahovať informácie o uzatvorenom poistení zájazdu, najmä však označenie poisťiteľa, podmienky poistenia zájazdu a spôsob oznámenia poistnej udalosti, cestovná kancelária je povinná odovzdať tieto doklady objednávateľovi súčasne so zmluvou o zájazde.

Podľa § 11 ods. 1 zák. č. 281/2001 Z.z. poistenie zájazdu možno uzatvoriť len s poisťiteľom ktorému bolo udelené povolenie na podnikanie v oblasti uvedenej v § 9.

Podľa § 11 ods. 2 zák. č. 281/2001 Z.z. všeobecné poistné podmienky určia, akou sumou sa cestovná kancelária podieľa na poistnej udalosti.

Podľa § 11 ods. 3 zák. č. 281/2001 Z.z. cestovná kancelária je povinná dohodnúť poistenie zájazdu podľa § 9 na dostatočnú poistnú sumu vo výške minimálne 25 % ročných plánovaných tržieb z predaja zájazdov. Ak tieto tržby majú byť nižšie než v predchádzajúcom roku, cestovná kancelária je povinná dohodnúť povinné zmluvné poistenie na poistnú sumu vo výške minimálne 25 % týchto tržieb v predchádzajúcom roku.

Podľa § 11 ods. 4 zák. č. 281/2001 Z.z. cestovná kancelária je povinná pred uzatvorením poistenia zájazdu a kedykoľvek počas trvania poistenia zájazdu umožniť poisťiteľovi na jeho žiadosť prístup ku všetkým dokladom, ktoré súvisia s poistením zájazdu, a podať k nim vysvetlenie.

Podľa § 11 ods. 5 zák. č. 281/2001 Z.z. nároky objednávateľa, ktoré mu vznikli k cestovnej kancelárii v dôsledku nesplnenia zmluvy o zájazde v prípadoch uvedených v § 9 ods. 1, prechádzajú na poisťiteľa a to až do výšky poistného plnenia, ktoré poisťiteľ poskytol objednávateľovi.

Podľa § 11 ods. 6 zák. č. 281/2001 Z.z. poisťiteľ a cestovná kancelária sú povinní o zániku poistenia zájazdu bezodkladne informovať príslušný živnostenský úrad.

17. V zmysle ustáleného právneho názoru Súdneho dvora Európskej únie, podľa ktorého za určitých okolností prednosť pred vnútroštátnou normou majú všetky únieové normy bez ohľadu na ich právnu silu: ustanovenia zmluvy (porovnaj napr. Costa p. ENEL, 6/64, 15.7.1964, Zb. s. 1141), všeobecné zásady únieového práva (napr. Wachauf, 5/88, 13.7.1989, Zb. s. 2609, bod 17), nariadenia (napr. Politi, 43/71, 14.12.1971, Zb. s. 1039, bod 9), smernice (Becker, 8/81, 19.1.1982, Zb. s. 53), rozhodnutia (Salumificiodi Cornuda, 130/78, 8.3.1979, Zb.s. 867), medzinárodné zmluvy uzatvorené úniou (Kupferberg, 104/81, 26.10.1982, Zb. s. 3641). Zjednodušene povedané, akákoľvek únieová právna norma má bez ohľadu na jej právnu silu v únieovom právnom poriadku a bez ohľadu na jej priamy účinok vyššiu právnu silu ako ktorákoľvek vnútroštátna norma. Únieové právo má prednosť pred všetkými vnútroštátnymi normami bez ohľadu na ich územnú alebo časovú pôsobnosť, t.j. bez ohľadu na to, či boli prijaté vnútroštátnym zákonodarcom alebo jednotkami územnej samosprávy, alebo či sa jedná o normy skoršie alebo neskoršie (napr. Pigs Marketing Board, 83/78, 29.11.1978, Zb. s. 2347, bod 69). Súdny dvor tiež potvrdil, že účinnosť únieového práva nemôže byť rozdielna podľa jednotlivých oblastí vnútroštátneho práva (Hubbard, C-20/92, 1.7.1993, Zb. s. I-3777, bod 19; Sail, 82/71, 21.3.1972, Zb. s. 119, bod 5), čo znamená, že zásada prednosti únieového práva sa vzťahuje na všetky vnútroštátne právne odvetvia. Povinnosť rešpektovať prednosť únieového práva musia dodržiavať všetky zložky štátnej moci: vláda, štátna správa, zákonodarcovia, súdy. Keďže únieové právo sa na základe jeho bezprostrednej aplikovateľnosti priamo stáva súčasťou právnych poriadkov členských štátov, môže sa dostať do rozporu s vnútroštátnou právnou normou. V takom prípade má únieové právo podľa prípadovej praxe Súdneho dvora EÚ prednosť pred vnútroštátnym predpisom, ktorý je s ním v rozpore a ktorý by nemal byť ďalej aplikovaný (Simmenthal, 106/77, 9.3.1978, Zb. 629, bod 17). Zásada prednosti práva únie ukladá povinnosť nielen súdnym, ale všetkým orgánom členského štátu umožniť plnú účinnosť únieových noriem (Larsy, C-118/00, 28.6.2001, Zb. s. I-5063, bod 52; Komisia p. Taliansku, 48/71, 13.7.1972, Zb. s. 529, bod 7; Komisia p. Taliansku, 19.1.1993, C-101/91, Zb.s. I-191, bod 24). Na základe judikatúry Súdneho dvora odvodené z čl. 4 ods. 3 Zákona o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“) sa povinnosť členských štátov prijať všetky primerané opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy vyplývajúce z

práva únie vzťahuje na všetky orgány verejnej moci členských štátov, najmä na súdne a správne orgány v rozsahu ich právomocí.

18. Vnútroštátny súd sa stáva všeobecným súdom aplikácie únievého práva, pretože je povinný v rámci svojich právomocí zabezpečiť úplný účinok únievých právnych noriem a chrániť práva, ktoré tieto normy priznávajú jednotlivcom (Francových a Bonifaci, C-6 a 9/90, 19.11.1991, Zb. s. I-5357, bod 32; Factortame, C-213/89, 19.6.1990, Zb. s. I-2433, bod 19; Simmenthal, 106/77, 9.3.1978, Zb. s. 629, bod 16). Ak eurokonformný výklad vnútroštátneho práva nie je možný, je vnútroštátny súd povinný v medziach svojich právomocí a voľnej úvahy aplikovať únievé právo ako celok a chrániť práva, ktoré priznáva toto právo jednotlivcom a to tak, že vychádzajúc zo zásady prednosti práva únie nesmie aplikovať žiadne skoršie alebo neskoršie ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré by bolo v rozpore s právom únie (ČEZ, C-115/08, 27.10.2009, bod 138; Luigi, C-357/06, 18.12.2007, Zb. s. I-12311, body 28 a 29; Engelbrecht, C-262/97, 26.9.2000, Zb. s. I-7321, bod 39 až 40; IN.CO.GE., C-10 a22/97, 22.10.1998, Zb. s. I-6307, bod 20; Murphy, 157/86, 4.2.1988, Zb. s. 673, bod 11; Simmenthal, 106/77, 9.3.1978, Zb. s. 629, body 21 až 20). Vnútroštátny súd teda nesmie aplikovať ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré by bolo v rozpore s právom únie a môže v súlade so zásadami rovnocennosti a účinnosti na ochranu únievých práv použiť a vhodne interpretovať vnútroštátne ustanovenie, ktoré sa pôvodne malo vzťahovať iba na vnútroštátne situácie bez únievého prvku (Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening, C-383 až 385/06, 13.3.2008, Zb. s. I-1561, bod 49; Leffler, C-443/04, 8.11.2005, Zb. s. I-9611, bod 51).

19. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. S poukazom na závery súdu druhej inštancie, skutočná škoda mala byť žalobcom spôsobená momentom, keď im poisťovňa Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. nevyplatila celú sumu, ktorú žalobcovia zaplatili vo výške 1.618,- €, ale vyplatila im len 520,68 € eur a týmto momentom možno konštatovať, že došlo k zmenšeniu majetkového stavu žalobcov (obdobne uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.09.2017, sp. zn. 3Co/496/2014). Správna aplikácia hmotnoprávnej úpravy Zákona č. 58/1969 Zb. a Zákona č. 514/2003 Z. z. teda závisí od vzniku škody, t. j. od okamihu, kedy malo ku škode spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom dôjsť. Pokiaľ ku škode došlo pred 01.07.2004, treba za doterajší predpis v zmysle § 27 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z. z. považovať Zákon č. 58/1969 Zb., inak je potrebné aplikovať Zákon č. 514/2003 Z. z. Vychádzajúc z toho, že k vzniku škody došlo v marci 2011, uplatnený nárok bolo treba posudzovať už podľa Zákona č. 514/2003 Z. z., pričom je alogické, aby objektívna premlčacia lehota začala plynúť skôr ako vznikla samotná škoda.

20. Žalobcovia vznik škody odvodzovali od zlej transpozície smernice Rady EHS 1990/314/EHS o balíku cestovných a dovolenkových a výletných služieb, konkrétne žalobcovia vytýkali nesprávnu implementáciu výšky garancie v rozsahu určenom článkom 7 Smernice 90/314.

21. Súd dospel k záveru, že smernica 90/317, ktorá bola transponovaná do obsahu Zákona č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a o zmene a doplnení Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov nebola transponovaná riadne. V pôvodnom návrhu Zákona č. 281/2001 Z. z. v znení zákona bola v § 11 ods. 3 stanovená povinnosť poistenia zájazdu: „Cestovná kancelária je povinná dohodnúť povinné zmluvné poistenie zájazdu podľa § 9 na poistnú sumu vo výške minimálne 30% ročných plánovaných tržieb z predaja zájazdov. Ak tieto tržby majú byť nižšie než v predchádzajúcom roku, cestovná kancelária je povinná dohodnúť povinné zmluvné poistenie zájazdu na poistnú sumu vo výške minimálne 30 % týchto tržieb v predchádzajúcom roku. Následne Zákonom č. 186/2006 Z. z., ktorým sa dopĺňa Zákon č. 218/2001 Z. z. sa v § 11, ods. 3 výška poistnej sumy z ročných plánovaných tržieb znížila z minimálne 30% na 25% s odôvodnením že týmto ustanovením sa upravuje výška poistnej sumy ročných plánovaných tržieb pre cestovné kancelárie. Súd pri rozhodovaní či smernica bola riadne transponovaná do vnútroštátneho poriadku skúmal či boli splnené jednotlivé náležitosti, ktoré sú pre takýto postup zavedené.

22. V tejto súvislosti dáva súd do pozornosti, že vnútroštátnym ustanovením o výške poistnej sumy (na výšku 25 % ročných plánovaných tržieb z predaja zájazdov, resp. ak tieto tržby majú byť nižšie než v predchádzajúcom roku, na výšku minimálne 25 % týchto tržieb v predchádzajúcom roku) došlo k upretiu práv spotrebiteľov na vrátenie všetkých peňazí zaplatených za nezrealizovaný zájazd a to v porovnaní s právom (v prípade úpadku cestovnej kancelárie), ktoré im vyplýva z judikatúry Súdneho

dvora EÚ týkajúcej sa výkladu článku 7 dotknutej Smernice. Transpozíciou Smernice do vnútroštátneho právneho poriadku totiž žalovaný nedosiahol požadovaný výsledok z hľadiska aplikačno-praktického a nezaistil jednotlivcom, t. j. ani žalobcom, efektívnu vymáhateľnosť svojho práva na vrátenie všetkých peňazí zaplatených za nezrealizovaný zájazd v prípade úpadku cestovnej kancelárie, a preto neobstojí ani argumentácia žalovaného v priebehu konania, že žalobcovia mali uspokojenie svojej pohľadávky v prvom rade žiadať od cestovnej kancelárie a teda nepreukázali primeranú snahu za účelom odvrátenia škody, prípadne za účelom obmedzenia jej rozsahu; cestovná kancelária totiž bola pre prípad úpadku poistená v súlade s § 11 ods. 3 zákona č. 281/2001 Z. z., a z jej strany teda nedošlo k žiadnemu protiprávnemu konaniu, ktoré by zakladalo nárok žalobcov na náhradu škody. Žalobcovia by sa nemohli voči cestovnej kancelárii na súde dovoľávať priameho účinku článku 7 Smernice z na viac ani dôvodu, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi.

23. Nesprávnou implementáciou Smernice 90/317, ktorá bola transponovaná do obsahu zákona č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a o zmene a doplnení Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov došlo zo strany žalovaného k porušeniu práva EÚ. Na základe judikatúry Súdneho dvora EÚ boli fyzickým a právnickým osobám priznané viaceré práva, ktorých sa môžu domáhať priamo na základe úniového práva a ktoré im vnútroštátne poriadky musia bezpodmienečne zaručiť. Jedná sa o práva, ktoré priznáva úniové právo bez ohľadu na právo vnútroštátne, vyplývajú priamo z judikatúry Súdneho dvora EÚ a nadobúdajú charakter všeobecných zásad úniového práva. Z primárnej povinnosti členského štátu zabezpečiť úplný účinok práva EÚ vyplývajú jednotlivcom sekundárne práva, medzi ktoré okrem iných treba zaradiť aj právo na náhradu škody spôsobenej porušením úniového práva. Súdny dvor EÚ vo svojej judikatúre zakotvil priamo princíp zodpovednosti členského štátu voči jednotlivcom za nesprávnou implementáciu smernice EÚ. V súlade s uvedením princípom zakotveným v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo veci Francovich (spojené veci C-6/90 a C-9/90), ktorý bol ďalej rozpracovaný aj v ďalších rozsudkoch, majú jednotlivci právo na náhradu škody od členského štátu po splnení troch základných podmienok. Prvou podmienkou je, že smernica alebo jej pravidlo smerovali k založeniu práv jednotlivcov, druhou podmienkou je dostatočná závažnosť porušenia smernice alebo jej pravidla, a treťou podmienkou je existencia priamej príčinnej súvislosti medzi porušením smernice alebo jej pravidla a vznikom škody.

24. V nadväznosti na uvedené bolo teda v prejednávanej veci potrebné zaoberať sa tým, či sú splnené všetky podmienky pre priznanie práva na náhradu škody, ktoré vyplývajú z judikatúry Súdneho dvora EÚ.

25. Prvým predpokladom náhrady škody je, že smernica alebo jej pravidlo smerovali k založeniu práv jednotlivcov, pričom Súdny dvor EÚ vykladá túto podmienku veľmi extenzívne a to, že norma práva EÚ nesmeruje k založeniu práv jednotlivcov, v prípade smernice, Súdny dvor EÚ konštatoval len výnimočne; za smernice smerujúce k založeniu práv jednotlivcov považuje dokonca aj tie smernice, ktoré viac ako k ochrane individuálnych záujmov dotknutých jednotlivcov slúžia k ochrane všeobecných záujmov jednotlivcov, t. j. skôr k ochrane verejných záujmov (napr. rozhodnutie vo veci Komisia vs. Nemecko, C-59/89), a preto na uvedenom základe možno dospieť k záveru, že Smernica, ktorá je predmetom tohto sporu, resp. pravidlo ustanovené v článku 7 dotknutej Smernice, nepochybne zakladá práva jednotlivcov.

26. Pri identifikácii práv, ktoré mali byť Smernicou priznané jednotlivcom, t. j. práv, ktorých priznanie bolo účelom Smernice, je potrebné vychádzať predovšetkým z výkladu článku 7 Smernice vyplývajúceho z rozsudkov Súdneho dvora EÚ (C-178/94, C-140/97, C-410/96, C-134/11, C-346/96, C-430/13). Z judikatúry Súdneho dvora EÚ je zrejmé, že cieľom článku 7 Smernice bolo zabezpečenie vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa proti ekonomickým rizikám vyplývajúcim z platobnej neschopnosti alebo úpadku organizátora zájazdu a výsledkom stanoveným v článku 7 Smernice malo byť vrátenie peňazí, ktoré spotrebiteľ za zájazd zaplatil v prípade platobnej neschopnosti alebo úpadku organizátora zájazdu. Organizátor zájazdu bol tak povinný mať dostatočné záruky na zabezpečenie refundácie zaplatených peňazí v prípade platobnej neschopnosti a úpadku, a spotrebiteľ mal mať garantované právo na zabezpečenie vrátenia peňazí (záloh) zaplatených za zájazd. V nadväznosti na uvedený výklad článku 7 daný judikatúrou Súdneho dvora EÚ preto neobstojí tvrdenie žalovaného, že článok 7 dotknutej Smernice sa vzťahuje výlučne a len na prípad repatriácie, t. j. návrat cestujúceho na miesto odchodu, dopravenie späť do vlasti a nevzťahuje sa na žiadne iné platby zaplatené spotrebiteľom.

27. V súvislosti s posúdením závažnosti porušenia dotknutej Smernice, t.j. do akej miery § 11 ods. 3 zákona č. 281/2001 Z. z. (ktorý stanovuje limit poistného plnenia), obmedzuje práva spotrebiteľov zaručených článkom 7 Smernice súd poukazuje na uznesenie Súdneho dvora EÚ vo veci C-430/13, ktorý vo výroku vyslovil, že článok 7 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že členský štát nemá diskrečnú právomoc určiť rozsah rizika, ktoré má byť pokryté zábezpekou, ktorú má zložiť organizátor zájazdu alebo predajca v prospech spotrebiteľov. Je v právomoci vnútroštátneho súdu určiť, či kritériá stanovené dotknutým členským štátom týkajúce sa stanovenia sumy uvedenej zábezpeky majú za cieľ alebo za následok obmedzenie rozsahu rizika, ktoré má táto zábezpeka pokryť, pričom v takomto prípade sú zjavne nezlučiteľné s povinnosťami vyplývajúcimi z uvedenej smernice, a predstavujú preto dostatočne závažné porušenie práva Únie, ktoré by za predpokladu určenia priamej príčinnej súvislosti mohlo založiť zodpovednosť dotknutého členského štátu. O dostatočne závažné porušenie únieového práva ide aj vtedy, ak porušenie pretrváva aj napriek existencii ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ v danej oblasti, z ktorej vyplýva protiprávnosť správania členského štátu.

28. Posúdením obsahu Smernice (v súlade s výkladom Súdneho dvora EÚ) a transpozičného predpisu, t.j. zákona č. 281/2001 Z. z., dospel súd k záveru, že podmienka závažného porušenia práva je v prejednávanej veci splnená, nakoľko formulácia § 11 ods. 3 zákona č. 281/2001 Z. z. mala za následok obmedzenie rozsahu rizika, ktoré má táto zábezpeka pokryť, a to na výšku 25 % ročných plánovaných tržieb z predaja zájazdov, resp. ak tieto tržby majú byť nižšie než v predchádzajúcom roku, na výšku minimálne 25 % týchto tržieb v predchádzajúcom roku. Skutočnosť, že formulácia § 11 ods. 3 zákona č. 281/2001 Z. z. mala za následok obmedzenie rozsahu rizika, ktoré má táto zábezpeka pokryť, vyplýva nepochybne aj zo skutočnosti, že žalobcovia obdržali po úpadku cestovnej kancelárie iba časť sumy, ktorú za zájazd zaplatili.

29. V zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ je článok 7 Smernice jednoznačný, a preto mal obsah transpozičného predpisu významovo presne zodpovedať obsahu Smernice, ktorá možnosť odchýlenia sa od tejto úpravy nestanovuje. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Rechberger (C-140/97) taktiež výslovne vyplýva, že povinnosti stanovené v Článku 7 Smernice sú správne transponované do vnútroštátneho práva len v prípade, ak ustanovenia transpozičného predpisu majú za následok, že spotrebiteľ má v prípade úpadku cestovnej kancelárie právo nielen na repatriáciu, ale aj na vrátenie všetkých finančných prostriedkov zaplatených za zájazd.

30. Zásada priameho účinku smerníc umožňuje jednotlivcom, aby sa v prípade porušenia svojich práv z nej vyplývajúcich, dovolali aplikácie takejto nerešpektovanej smernice priamo pred orgánmi verejnej moci členských štátov. Smernice sú špecialitou práva EÚ. Ich špeciálnosť spočíva v tom, že sú záväzné pre členské štáty vzhľadom na dosiahnutý výsledok, pričom forma a metóda dosiahnutia daného výsledku sa ponecháva na členské štáty. Pretože Smernice nezaväzujú a nezakladajú práva priamo fyzickým ani právnickým osobám, vyžaduje sa ich implementácia do vnútroštátneho právneho poriadku, ktorej úlohou je zabezpečiť harmonizáciu právnych predpisov členských krajín EÚ. A presne tu nastávajú problémy. Členské štáty majú viac menej voľné ruky v tom, akým spôsobom zabezpečia dosiahnutie cieľa určeného Smernicou. Táto voľnosť priniesla do praxe situácie, kedy vnútroštátna právna úprava bola síce na prvý pohľad v súlade so Smernicou, no v skutočnosti nasledovala cieľ ňou stanovený. Dôvodom nesprávnej implementácie Smernice nie je vždy len nepochopenie Smernice resp. nesprávne pochopenie cieľa stanoveného Smernicou. Často krát sa členské štáty snažia z úpravy prichádzajúcej z EÚ vyťažiť čo možno najviac a prevzmu do svojho vnútroštátneho právneho poriadku úpravu, ktorá s cieľom Smernice nekorešponduje. Prijatím novej Smernice vzniknú dotknutým členským štátom dve povinnosti:

- implementovať Smernicu včas (t. j. v lehote určenej priamo v Smernici resp. do 20 dní odo dňa jej zverejnenia v Úradnom vestníku) a
- implementovať Smernicu správne.

31. Pod príčinnou súvislosťou sa v právnej teórii označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnou transpozíciou smernice a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale

napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. Príčinou vzniku škody nie je skutočnosť, ktorá je už sama následkom. Štát teda nezodpovedá „automaticky“ za každú ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére určitej fyzickej osoby alebo právnickej osoby po vydaní transpozíčného predpisu. Nesprávna transpozícia smernice teda musí byť bezprostrednou príčinou škody. Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Rechberger(C-140/97), v prípade ak smernica alebo jej pravidlo stanovuje povinnosť dosiahnutia určitého konkrétneho výsledku, je príčinná súvislosť daná aj vtedy, ak k vzniku škody prispeli výnimočné, či nepredvídateľné udalosti; v tejto veci išlo taktiež o transpozíciu článku 7 Smernice, ktorý je predmetom tohto sporu, pričom Rakúsko nesprávne transponovalo jednoznačný článok 7 dotknutej Smernice, ktorý zaručuje spotrebiteľom nárok na vrátenie peňazí v prípade úpadku organizátora komplexného zájazdu. Súdny dvor EÚ konštatoval, že ani úplne neobozretné konanie organizátora komplexného zájazdu a niektoré ďalšie nepredvídateľné skutočnosti, ktoré prispeli k vzniku škody, nemôžu mať vplyv na existenciu príčinnej súvislosti medzi porušením jednoznačného článku 7 Smernice v dôsledku jeho nesprávnej transpozície a škodou spôsobenou jednotlivcami.

32. V prejednávanej veci bolo teda jednoznačne preukázané, že žalobcami požadované peňažné plnenie, ktorého sa domáhali titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym prebratím smernice Európskej únie do právneho poriadku Slovenskej republiky, a ktorého výška zodpovedá žalobcami zaplatenej sume za zájazd nezrealizovaný v dôsledku úpadku cestovnej kancelárie jednoznačne predstavuje majetkovú ujmu žalobcov spôsobenú nesprávnou implementáciou článku 7 Smernice do § 11 ods. 3 zákona č. 281/2001 Z. z. Majetok žalobcov sa totiž zmenšil bezprostredne v súvislosti s tým, že im žalovaný nezaistil efektívnu vymáhateľnosť ich práva na vrátenie všetkých peňazí zaplatených za nezrealizovaný zájazd v prípade úpadku cestovnej kancelárie. K úbytku majetkových hodnôt žalobcov došlo okamihom vyplatenia poistného plnenia, ktoré bolo v dôsledku nesprávnej transpozície článku 7 Smernice do transpozíčného predpisu (§ 11 ods. 3 zákona č. 281/2001 Z. z.) len vo výške 3520,68 €, aj keď za zájazd zaplatili sumu 1 618 €; keď formulácia § 11 ods. 3 zákona č. 281/2001 Z. z. predstavuje porušenie práva Únie, pretože výklad článku 7 Smernice vyplývajúci z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Rechberger(C-140/97) jednoznačne stanovuje, že spotrebiteľ má v prípade úpadku cestovnej kancelárie právo navrátenie všetkých finančných prostriedkov zaplatených za zájazd, ako aj právo na repatriáciu.

33. Na základe vykonaného dokazovania súd mal za preukázanú aj existenciu príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti členského štátu, t. j. žalovaného a škodou (zmenšením majetku) utrpenu žalobcami, ktorým skutočne vznikla škoda v sume 1 097,32 €, čo v konaní sporné ani nebolo a tým súd ustálil, že v prejednávanom spore sú dané všetky tri predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nesprávnou transpozíciou smernice Rady z 13. júna 1990, o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb č. 90/314/EEC do právneho poriadku Slovenskej republiky, pretože v prípade, ak by do vnútroštátneho predpisu bola transponovaná v súlade s jej cieľom, ktorý sledovala, bola by cestovná kancelária povinná zabezpečiť si poistenie tak, aby jednotlivcom boli nahradené všetky náklady.

34. Súd priznal žalobcovi podľa § 517 ods. 2 občianskeho zákonníka aj úrok z omeškania z dlžnej sumy odo dňa, tak ako to žiadali.

35. Žalobcovia sa domáhali zaplata nemajetkovej ujmy spolu vo výške 30.000,- € analogicky podľa ustanovenia § 17 Podľa § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobnú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Svoj nárok dôvodili tým, že štát porušil výrazným spôsobom ich práva ako spotrebiteľov nesprávnym implementovaním Smernice, neboli správne informovaní o limite poistenia cestovnej kancelárie, nachádzajú sa v stave právnej neistoty, súdne konanie trvá už sedem rokov a istotne bude ďalej pokračovať na vyšších inštanciách. Poukázali na to, že finančné zadosťučinenie má pôsobiť ako sankcia za porušenie právnej povinnosti zodpovedného subjektu, ktorý doposiaľ v tejto oblasti nevykonal žiadnu nápravu. Má tiež motivačnú funkciu vo vzťahu k žalovanému, ktorého by mala viesť práve k tomu, aby Smernicu implementoval do nášho právneho poriadku správne a v súlade s jej cieľom.

36. V tejto časti súd žalobe vyhovieť nemohol, nakoľko žalobcovia vznik nemajetkovej ujmy v súvislosti s nesprávnym úradným postupom žalovaného nepreukázali. Súd poukazuje na to, že výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k

nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, v spoločenskom uplatnení. Nemajetková ujma sa nepriznáva automaticky len na základe konštatovania porušenia právnej povinnosti, pretože aj tu platí povinnosť jej preukázania. Rovnako ako pri vzniku škody je poškodený aj pri uplatnení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy povinný nielen tvrdiť ale aj preukázať jej vznik. Žalobcovia v tomto smere žiadne dôkazy neprodukovali, nepreukázali tvrdený vznik nemajetkovej ujmy ako objektívne zistiteľného stavu, ktorého existencia musí byť preukázaná nad všetky pochybnosti. Žalobcovia opierali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy dĺžkou trvania súdneho konania a na satisfakčnú, reparačnú funkciu peňažnej náhrady pre žalobcov za nesprávny postup štátu a zároveň na jej motivačnú, sankčnú funkcie vo vzťahu k žalovanému. Náhrada nemajetkovej ujmy sa vzťahu výlučne k osobe, ktorej mala vzniknúť ujma, ktorá túto ujmu musí jednoznačne preukázať, nepreukazuje sa jej sankčná alebo motivačná funkcia vo vzťahu k zodpovednému subjektu. Výška škody nebola tak značná, že by mohla spôsobiť žalobcom akúkoľvek ujmu, že by sa žalobcovia museli zadlžiť, predať majetky, byť, alebo by sa dostali do nepriaznivej finančnej situácie, čím by sa napr. znížilo ich postavenie v spoločnosti. Pre neunesenie dôkazného bremena súd v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

37. V časti o náhradu škody súd žalobcom ako úspešným stranám sporu proti neúspešnému žalovanému priznal právo náhradu trov konania v plnom rozsahu 100 % podľa § 255 CSP.

38. V časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bol plne úspešný žalovaný. Napriek tomu, že bol plne úspešný, súd mu podľa § 257 CSP výnimočne náhradu trov konania nepriznal, pretože si jednak trovy neuplatnil a jednak z dôvodu, že mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).